

P E T E R   C R O U C H

Hogyan legyél
igazi focista

A BRIT
SPORTÉLET
LEGVICCESEBB
FIGURÁJA

— METRO

PETER CROUCH ÉS
TOM FORDYCE

Hogyan legyél
igazi focista

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Tartalom

Prológus.	7
Öltöző	11
Babonák.	21
Kocsik.	36
Védők	49
Tetkók	59
Edzőpályák	66
Ruhák.	81
Kapáslövések	92
A csapatbusz	99
Gólínség	107
Gólörömmök	114
Interjúk	132
Házak.	143
Átigazolások	152
Zene	170
Szidalmak.	183
Fejések	193
Frizurák.	208
Kapusok.	218
Bulizás	230
Bajnokok Ligája vs. FA-kupa	244
Szponzorok	252
Hotelek	262
Közösségi média	270
Gerrard	279
Köszönetnyilvánítás.	290
Fotók	293
Méltatások	294

PROLÓGUS

Mindig is focista akartam lenni. Naná! Nem kosaras, ahogy azt mindennap megkérdézik tőlem, vagy tetőfedő, akinek nincs szüksége létrára, esetleg állatkerti gondozó, aki szemtől szemben beszélgethet a zsiráfokkal. Erre azért majd később visszatérünk. Addig is, igen, itt fent is ugyanolyan az időjárás, kösz a kérdést.

Most, hogy ezeken a körökön túl vagyunk, talán el is kezdhetjük. Azért lettél futballista, mert imádod a futballt. Mert a gyerekkorodat azzal töltötted, hogy a parkban tenispályák kerítésének ollózgattad a labdádat, mert láttad a tévében a világbajnokságot, beleszerrettél a gólokba, a mezekbe, a szenvedélybe és a szurkolói rigmusokba. Azért lettél futballista, mert soha nem adtad fel, még akkor sem, amikor a klubigazgató folyamatosan alacsonyabb osztályú kluboknak adott kölcsön, még akkor sem, amikor minden egyes alkalommal, amikor pályára léptél, a közönség nevetésben tört ki, és azt skandálta: „Torzszülött, torzszülött, torzszülött” vagy: „Tudják a circuszban, hogy megszóktél?”, és amikor félidőben az öltözőbe sétálsz, azt látod, hogy apád a szurkolókkal dulakodik, mert azok képesek voltak a füle hallatára gyalázni a fiát. Azért lettél futballista, mert sokkal jobban tudod fedezni a labdát, mint ahogy egy ilyen

termetű sráctól elvárják, olyan kapáslövéseid vannak, hogy azok az emberek, akik nem hitték, hogy egy ekkora srác ilyesmire is képes lehet, csak zavartan pislognak, és végül megtanulsz úgy fejelni, ahogy az emberek soha nem gondolták, hogy tudsz.

És aztán egyszer csak focista vagy, és belekerülsz a legfurcsább, legmókásabb és legelképezetőbb világba. Egy olyan világba, ahol az egyik csapattársad rikító vörös öltönyben jön edzésre, hozzá illő vörös kalapban, sétapálcával és egy lencse nélküli szemüvegben, a másik egy este kibérel egy Ferrarit, leparkol egy diszkó előtt, majd felfekszik a motorháztetőre, és a klubból kilépő lányokkal szemez. Egy olyan világba, ahol a játékosok akkora kocsikat vesznek, hogy nem tudnak parkolni velük, vagy annyira rájuk unnak, hogy el is felejtik, hogy az egyik Porschéjukat a vasútállomáson felejtették. Még úgy is, hogy a rendszámuk a saját vezetéknevük.

Te pedig csak nézel körbe, és próbálsz értelmet keresni ebben az egészben. Próbálsz belelátni a játékos fejébe, aki egy napszemüveget és Beats by Dre fejhallgatót viselő, fegyvercsövet csokolgató csimpánzt tetováltat magára. Vagy abba a csapattársadéba, aki minden egyes meccs előtt egy tescós szatyorral a kezében sétál be az öltözőbe, amiben minden egyes alkalommal ugyanaz a négyfajta kaja van. Vagy a csatártársadéba, aki kiír egy Twitterüzenetet, majd úgy válaszol rá, mintha egy idegen írt volna neki, és az egész világ szemeláttára jól elbeszélget saját magával.

A foci a szemem előtt változott meg az elmúlt húsz évben. Feljutottam, kiestem, nyertem nagy trófeákat, hónapokig képtelen voltam gólt lőni, világbajnokságokon képviselhettem az országomat, eladtak, megvettek, kölcsönadtak és bántottak. Szerintem mára már egészen jól értem, hogyan működik ez a világ. A taktikák, az átigazolások, a szponzorok, a bulik, a dicsőséges éjszakák, a vad ünneplések, vagy azok az időszakok, amikor még akkor sem tudsz gólt lőni, amikor két lépésre vagy a kaputól, és a kapus mögötted fekszik a hátán.

Én is elkövettem a saját hibáimat. Nincsenek tetoválásaim, de csak azért, mert minden végtagom olyan vékony, hogy egy normális méretű rajz sem férne rájuk. Nevetséges kocikkal jártam, de csak addig, míg egy találkozás Roy Keane-el helyre nem tett. Borzalmas diszkókban ácsorogtam, ahol olyan zenéket játszottak, amiket utálok. Legalábbis addig, míg tíz Ayia Napában töltött nap olyan leckét adott, amit soha nem felejték el. Olyan ruhákat hordtam, amik többbe kerültek, mint az ipari varrógépek, amiken készítették őket. Soha nem hordtam Louis Vuitton férfitáskát, amiben csupán a saját hajszárítómat hordozgattam, de ettől sem álltam messze.

Így aztán úgy érzem, eljött az idő, hogy bevezesselek ebbe a világba. Kikerüljük a kidobókat, átbújunk a bársonykordon alatt, és elmerülünk a futballisták örült, szórakoztató és furcsa életében. Fel szállunk a csapatbuszra, hogy megmutassam, ki hova és ki mellé ülhet le, benyitunk a focisták otthonaiba, hogy megértsük, vajon miért lett hirtelen mindegyiküknek égető szüksége pálmaházra. Elkísérelhetsz egy átbulizott éjszakára, ahol idegenek nyaggatnak, hogy adjam elő a híres robottáncomat, a csapattársaim pedig sapkában és napszemüvegben mászkálnak körülöttem, holott tilos sapkában bejönni, és mivel egy diszkóban vagyunk, napszemüveg nélkül is elég sötét van.

Beviszlek az öltözőkbe, elmesélem, melyik játékos nem hajlandó labdához érni meccs előtt, elmondom, hogy a milliomos játékosoknál miért nincs soha tusfürdő, és hogy mit mond Cristiano Ronaldo, amikor belenéz a tükörbe. A pályára is felviszlek, hogy megmutassam a tökéletes fejes technikáját, vagy éppen azt, hogyan lőj meg kapásból, külsővel egy olyan labdát, amit mögéd adtak be. Elmesélem, hogy lehet kicselezni a védőket, hogy miért ne húzz soha ujjat egy feléd rohanó szélső bekkel, és hogy miért a kapus a legfurcsább alak egy focipályán.

Átvesszük a meccs utáni interjúkat is, hülyét csinálunk magunkból a közösségi médiában, és igyekszünk elkerülni, hogy újra

kétszázötven fontot fizessünk egy olyan hajvágásért, ami normálisan egy tízesbe került volna. Harry Redknapp lesz az edzőnk, aki majd lecsesz, aztán Rafa Benítez, aki meg morcos lesz ránk előnytelen bőrdzsekijében, de aztán Tord Grip harmonikajátéka helyreállítja a lelkivilágunkat. Pocsék zenéket fogunk hallgatni, és annál is pocsékabb döntéseket hozunk majd.

De jól fogunk szórakozni, és ígérem, hogy ehhez fogható könyvet még nem olvastál. A nevem Peter Crouch, ez pedig a *Hogyan legyél igazi focista*. Kezdhetjük?

ÖLTÖZŐ

Tarts velem a futball világába! Tarts velem a szentélybe és a futball világának többi titkos helyére!

Az öltöző. Tizenhat játékos, a menedzser, az asszisztensek és az orvosi stáb tolong itt. És mégis, a legtöbb hatalom a szertáros kezében van.

Amint a szertáros kiválasztott neked egy helyet, onnantól kész, vége. Minden egyes hazai meccsen ugyanott fogsz ülni. A vendég-öltözőkben is ugyanabban a sorrendben fogtok helyet foglalni. Próbáld csak meg egyszer máshová letenni a hátsódat, rögtön kitör a forradalom: most miért csinálod ezt, pont egy ilyen fontos meccs előtt, amit mindenképpen meg kell nyernünk?

Persze nem véletlenszerűen lesztek ültetve. Talán a spanjaid közé kerülsz, vagy posztonként osztanak szét titeket. A csatár a másik csatár mellett, a két belső védő egymás mellett, a kapus meg a szélen tők egyedül. A hazai öltözőben számozott helyed van, fölötte egy bekeretezett képpel. Te vagy rajta, akció közben. Remélhetőleg valami erőteljes helyzetben kaptak le, mondjuk, épp gólt lősz, vagy más hőstettet hajtasz végre. Mielőtt kifutnál a gyepre, erre a képre pillantasz afféle virtuális vállveregetéssel vagy pacsival, mintha azt mondanád magadnak: „gyerünk tesó, meg tudod csinálni.”

A stadionban lévő öltöző teljesen más, mint az edzőpályán lévő. Lehet, hogy ugyanazt a célt szolgálják, de sokkal komolyabb hangulatot áraszt. Meccsek előtt az edzőközpontban találkoztok, felszálltok a buszra, aztán elmentek a stadionba. És ekkor vége a mókának. Besétálsz az öltözőbe, és rájössz, hogy mindent ezekért a pillanatokért tettél. Ezért dolgoztál egész héten keményen az esőben és a hidegben, ezért gyakoroltál órákig a parkban gyerekként, ezért figyeltél oda a táplálkozásodra, ezért nyújtottál le rendesen, és ezért feküdtél le minden este időben.

Nagyjából időben.

Hétköznapiokon.

Ha a meccs délután háromkor kezdődik, akkor fél kettőkor értek a stadionhoz. Néhány csapattársad masszíroztat, mások zenét hallgatnak. Én az elejétől a végéig átolvasom a programfüzetet, hátha találok benne valami vicceset, amit megoszthatok a többiekkel.

– Hé, skacok! Ezt hallgassátok, mit írt a csapatkapitány az e heti rovatába! Ja, épp masszíroztattok. Bocs, nem tudtam, hogy csendkirályt játszunk.

Az asztalokon innivalót, vizet, koffeines italokat, energiazselét, Red Bullokat és rágógumikat találni. Jelly Babieseket osztogatunk egymás között.

Hé, el a kezekkel a feketéktől, tudod, hogy azok kedvenceim!

A régi idők legjobb öltözője a Highbury volt. Elképesztő volt a híres márványfolyosó. Aztán besétáltam a vendégöltözőbe. Életemben akkor találkoztam először padlófűtéssel. Az első alkalom egészen hihetetlen élmény.

– Jézusom, srácok! Meleg a padló!

Azonnal egy kupacba hánytuk a papucsainkat, és gyermeki csodálattal az arcunkon mászkáltunk fel és alá. Ma már persze a legtöbb focistának a saját fürdőszobájában is padlófűtés van. Az ember így melegíti fel a házat. De akkoriban ez a futballvilág nyolcadik csodájának számított.

– Szóval ez az Arsenal...

Az új Emirates is csodálatos. A Wembley hazai öltözője hatalmas. Az Aston Villa öltözőjének mérete jelzi, hogy még mindig nagy klub. Mindent szőnyeg borít.

A régi stadionok között egészen furcsák is akadnak. A Fulham-nél a vendégöltöző a stadion egyik sarkában van, és nagyon kicsi. Az Anfielden a két öltöző olyan közel van egymáshoz, hogy hallani a másik csapat ordítózását. Vacak, régi zuhanyzóik vannak. QPR¹, Loftus Road. Az öltözők kicsik, és behallatszik a nézők őrjöngése. Az Anfielden néha körülnéztem, és azon gondolkoztam, hogy vajon melyik legenda ült az én helyemen, melyikük akasztotta ugyanarra az akasztóra a kabátját, ahova én, és azt kívántam, bárcsak belevésték volna a monogramjukat a padba, mint anno az iskolában. Az angol válogatott twickenhami pályájának öltözőjében minden helynél fel van sorolva, hogy milyen híres játékosok ültek ott. Ezt én is imádtam volna nézegetni. St John. Keegan. Dalglish. Rusk. Voronyin.

Ezeknek az öltözőknek még volt karaktere. Az újak minden igényt kielégítenek, de unalmasak. Az új stadionok öltözői, amiket a 2006-os németországi világbajnokság alatt használtunk, mind nagyon kényelmesek voltak, ugyanakkor lélektelenek is. Alig lehetett őket megkülönböztetni egymástól. Számomra az volt a csúcspont, amikor az angol válogatottal a Giants Stadiumban játszottunk New Jersey-ben. Minden egyes játékosnak saját kis öltözője volt, akkora, mint egy kényelmes fürdőszoba, és mindben volt egy masszázsfotel. A végén már haza sem akartunk menni. Legszívesebben csak bele-süppedtem volna a fotelbe egy adag pattogatott kukoricával, hogy egy hatalmas tévén megnézzem a Kolumbia ellen aratott 3-2-es győzelmünk összefoglalóját.

A Bajnokok Ligája híres stadionjaiban pedig úgy érzi magát az ember, mint egy gladiátor. A San Siro, a Bernabeu, a Camp Nou

---

¹ Queens Park Rangers FC

– mindegyiknek a föld alatt vannak az öltözői, öltözés közben hallod a zajt a fejed felett, hallod a füttyülést, ahogy kikocogsz melegíteni, és érzed a feléd áradó gyűlöletet, ahogy a kelletnél pár perccel később felsétálsz a kezdő sípszóra. Emlékszem, lenéztem és láttam, hogy a lábamon égnek állnak a szórszálak. A lelátókon ugráló nézők miatt fodrozódik a víz a poharadban, a mezed ugrál a kezeden, ahogy igyekszel áthúzni a fejedet.

Ha balul sülnek el a dolgok, akkor borzalmas érzés egy ilyen helyen lenni. Amikor 2011 áprilisában tizennégy perc játék után kiállítottak a Bernabeuban, amikor a Spursszel² a Bajnokok Ligájában a Real Madrid ellen játszottunk, és visszasétáltam az öltözőbe, a fülsiketítő hangorkán hirtelen síri csendé változott körülöttem. Odakint nyolcvanezer ember ordított, én meg tök egyedül ültem az öltözőben. A város legzsúfoltabb helyén voltam, mégis teljesen magányos. Túl sok időm volt átgondolni a dolgokat, túl sok hang visszhangzott a fejemben, senkitől sem kérhettem elnézést, és senki sem ölelhetett át. Újra és újra ugyanaz a gondolat suhant át a fejemen: mégis, mi a fenét műveltem? Aztán hatalmas ordítás hallatszik fentről: gól. A francba is, ez túl hangos, ezt nem mi löttük. A francba, ez is az én hibám...

Amikor azonban győzöl, akkor az öltöző a világ legnagyobb helye, egy elit klub, ahol hirtelen mindenki a legjobb cimborád lesz, és fantasztikus a hangulat. Azok a bulik... amikor a Spursszel az én góloommal vertük meg a Milant a San Siróban a 2011-es Bajnokok Ligájában, vagy az Anfield öltözője, amikor a 2007-es BL-elődöntőben tizenegyesekkel kivertük a Chelsea-t... életem legnagyobb estéi voltak ezek. Mindenfelé koszos nadrágok, sáros sportszárak, izzadságtól büzlő mezek heverték. Söröket bontottunk, amiket aztán szétlocsoltunk, kajacsatáztunk, táncoltunk és ugráltunk, és kizárt volt, hogy napfelkeltéig lefeküdjünk.

---

² A Tottenham Hotspur FC „beceneve”

Az egyetlen jó dolog a Liverpool Milan elleni 2007-es BL-döntő vereségében az volt, hogy a lefújás után rögtön doppingtesztre vittek. Ez azt jelenti, hogy kivezettek az öltözőből, és egy kis szobába tereltek. Úgy tűnt, hogy egy örökkévalóságig kellett ott ücsörögnöm, miközben igyekeztem kipréselni magamból egy kis pisit, ami a forró athéni este után egyáltalán nem volt könnyű. Ha nyerünk, akkor eközben az öltözőben a leghatalmasabb futballbuli tombolt volna, amit csak el lehet képzelni. Nem csak közös erőfeszítéseink tetőpontja lett volna ez, hanem mindannak a kemény munkának is, amit ebbe a sportba fektettem ötéves korom óta. Nem hiszem, hogy képes lettem volna abban a kis szobában ücsörögni, miközben a többiek buliznak. Szerintem inkább beletörődtem volna a hat hónapos eltiltásba, vagy megpróbálom kimagyarázni magam: nézzétek már, milyen vézna vagyok, szerintetek doppingolok? Muszáj lett volna sört locsolnom Steven Gerrardra, és Rafa Benítez fejére húznom egy jéggel teli vödrot. Mert különben mi maradt volna meg nekem ebből a meccsből?

– Apuci, mit csináltál, miután megnyertétek a világ klubfutballjának legjelentősebb trófeáját?

– Hát, kisfiam, egy kis szobában ültem, a kezemben a pöcsömmel, közben egy idegen fickó árgus szemekkel bámult a kezében egy mappával, én pedig igyekeztem egy csobogó kis patakra gondolni.

Biztosan te is hallottál már történeteket arról, hogy egyes csapatok hogyan packáztak a vendégjátékosokkal. Ez így is volt. Néha úgy feltekerték a fűtést, hogy majdnem elaludtunk az öltözőben a meccs előtt. Máskor elzárták a meleg vizet, és jéghideg vízben kellett zuhanyozni. Olyan is volt, hogy kedvesen behozták nekünk a szokásos teát, de annyi cukor volt benne, hogy ha megisszuk, azonnal fogászati kezelésre szorultunk volna. Annak idején a Rotherhamnál egy konténerben kellett átöltözni, ahonnan egyből a pályára lépett ki az ember. Ma már a kényelemmel

igyekeznek megölni. A fényűző öltözőkben minden szék párnázott, pompás zuhanyzók, a Stamford Bridge-en Molton Brown piperecuccok. Aztán amikor arra gondolsz, hogy feltennél egy arcpakolást, eszedbe jut, hogy odakint Garry Cahill igyekszik majd széttaposni a bokádat.

Még mindig furcsa, hogy megszüntették a közös fürdőket. A pályafutásom elején még teljesen természetes volt, hogy a meccsek után az egész pucér és sáros csapat egy nagy kádban ázott. Összefröcsköltük egymást, aztán amikor kiszálltunk, mindenfelé himbálóztak a dolgaink. Aztán az idő múlásával belegondolsz, hogy az egésznek igen furcsa hangulata volt. Együtt ücsörögni a koszos vízben. Ragtapaszok úszkáltak a víz tetején. Fűszálak és sár tapadt a bőrödre, ami nem is biztos, hogy rólad került a vízbe. Képzeld csak el, mit szólnának ehhez a mai srácok. Azt hinnék, hogy teljesen elment az eszed, vagy, hogy ki akarsz kezdeni velük.

A sporttudomány ölte meg. A meleg nem tesz jót a fáradt lábaknak. Kiderült, hogy a jeges fürdő jelentősen lerövidíti a regenerációs időszakot. De én mégis kedveltem ezeket a közös fürdőket. Van valami bajtársiasság abban, ahogy ott ültök együtt a vízben. Nem csoda, hogy Rómát is a közös fürdőzés hagyományára építették fel. Egy ilyen fürdőben minden ember egyenlő.

A régi FA-kupa-döntők utáni ünnepléseken készült képeken tizenhárom sáros fickó ücsörög a kádban, a felük dohányzik, a többiek literes üvegből szloplálják a tejet. Elképesztő látni a fotókon, ahogy Bobby Charlton és Bobby Moore egy-egy üveg sörrel a kezében ül a kádban. Mint egy vízi kocsmá. Mellbimbótól felfelé egy kanbuli, mellbimbótól lefelé meg egy igen furcsa nightclub.

Ma már persze mindenki csak zuhanyozni szokott. A legnagyobb öltözőkben, mint amilyen a Wembley-é is, tizenöt zuhanyzó van. Egymás mellett, nem pedig elkülönítve, mint egy csilli-villi edzőteremben. És a falakon sincsenek tusfürdő-adagolók. Mindenkinek

hoznia kellene magával sajátot, amit persze – mivel futballisták vagyunk, és majdnem mindent helyettünk intéznek el – mindig elfelejtünk. A végén mindig egy apró tusfürdőt adogatunk körbe, amit valaki az egyik hotelből nyúlt le, és apró pötttyöket nyomogatunk belőle a tenyerünkre. Kivéve, ha a csapat előzőleg a Malmaisonben szállt meg. Ha már szálltatok meg ott, akkor tudjátok, hogy annyi ingyen sampont és tusfürdőt adnak, ami egy hétre is elég lenne. Biztosan sok el is tűnik belőlük. Egy Malmaisonben töltött este után mindenki tele van tisztálkodószerekkel.

– Kér valaki hajkondicionálót? Nem?

A törülközők is a szertáros felelősségi körébe tartoznak. Mindenkinek sajátja van, és bele van hímezve a mezszáma. Ami azt jelenti, hogy szezonokon át ugyanazzal a törülközővel kell törülköződ. A legutolsó stoke-os törülközőm hat évig állt szolgálatban. Ahol nem volt lyukas, ott olyan vékony volt az anyag, hogy át lehetett látni rajta. Szólnom kellett a szertárosnak, hogy cserélje már ki. Nem vagyok egy díva, de azért szeretek megszártkozni zuhanyzás után.

Az öltözők legrosszabb helye a vécé. Gondolj csak bele. Ha reggel találkoztok, akkor harminc olyan fickóval vagy összezárva, aki egyenesen otthonról jött, és csak egy kávét ivott. A Stoke-nál három vécé van. Nem egy szép egyenlet. Ráadásul pont az öltözőbe nyílnak. A levegőben terjengő aromák borzalmasak. Még egy előtér vagy folyosó sincs, ami felfogná egy kicsit a szagokat. Ez az egyetlen oka annak, hogy Robert Huth eligazolt. Hatalmas német fickó hatalmas német étvágygal. Szerintem elég, ha csak ennyit mondok. Néha olyan elviselhetetlen a bűz, hogy inkább felmegyek az emeletre, és az ottani egyetlen vécét használom. Egy apró oázist a légszennyezett sivatagban.

A kaja viszont itt a legjobb. Az idegenbeli meccsek után mindenféle finomságokat hordanak be az öltözőbe, és ebben is az Arsenal viszi a prímet. Pizzát mindenhol adnak, de az Arsenalnál picit

magasabb a színvonal, mint máshol. Amit ők csinálnak a kajával, az már szinte művészet. Csirkeszárnyak, steak burgonya, csupa olyasmi, amit egyébként nem ehethénk, de a meccs utáni kritikus egy órában még ez is megengedett, mert ilyenkor az a lényeg, hogy egyél valamit. És ilyenkor sokkal kevésbé számít, hogy mi az a valami. Minél finomabb a kaja, annál jobban csúszik. Ha végigjátsszotad a kilencven percet, akkor gyakran émelyeg a gyomrod. Ilyenkor minden segítség jól jön. Ha pedig a padon ültél, és nem cseréltek be, akkor néha még éhesebb vagy, mint azok, akik játszottak, mert te is öt órát töltöttél üres gyomorral, de a te gyomorkorgásodat nem nyomta el az intenzív mozgás. Ahogy a kajára néznek, abból mindig rögtön ki lehet szűrni ki az a három játékos, aki egy percet sem játszott, csak margaritákat kortyolgatott a kispadon.

A játékosok ilyenkor gyakran össze is vesznek. Na, nem az utolsó pizzaszeleten, hanem mondjuk szünetben, ha valaki nagyot hibázott, vagy nem ment vissza az emberével. De ez egyáltalán nem baj. Egyszer Steven Nzonzi és Jon Walters össze is verekedett, aztán kimentek a második félidőre, és gyönyörűen játszottak együtt. Alaposan összekaptak, de ebből is látszott, hogy érdeklí őket a meccs. Sokkal rosszabb egy olyan öltöző, ahol egy 0-2-es félidőnél senki sem szól egy szót sem, és néhány játékosnak tök mindegy, hogy nyerünk vagy kikapunk.

Az öltöző ugyanakkor a móka helye is. A Spursszel egyszer a Brightonnal játszottunk felkészülési meccset. Útközben a buszon az egyik fiatal középpályásunk, Jamie O'Hara azzal hengegett, hogy milyen jó szerződést kapott. Heti tizenötezer fontot, ami szép kis pénz egy feltörekvő játékosnak. Az első félidőben pocskéul játszottunk. Amikor bevonultunk az öltözőbe, Harry Redknapp rögtön nekünk esett.

– Ti kiba...ott lajhárok! Hasznavehetetlen semmirekellők! – O'Harára mutatott. – Egyedül ez a srác küzd. Mindannyian x, y, z fizetésen vagytok, erre csak ő hajt, aki csak ötezret keres hetente!

Így folytatta tovább, és mindenki lehajtott fejjel hallgatta, mert senki sem mert a szemébe nézni. Amikor aztán végzett, kicsörtetett az öltözőből. Hosszú csend állt be. Aztán Jonathan Woodgate törte meg a jeget. Amikor felpillantottam, láttam, hogy vigyorog. El se tudtam képzelni, hogy mit tud ilyen jól szórakozni egy ilyen helyzetben. Aztán rámutatott Jamie-re.

– Te kis hazug! Azt mondtad, heti tizenötezret kapsz...

Nem is az összeg zavart minket, hanem hogy egy hete ezzel hengegett.

Az öltöző egy szentély. A csapattagokon kívül soha senki nem fog tudni a veszekedésekről és tréfákról. A másodedző a karjával támasztja meg az ajtót, nehogy a bíró éppen akkor nyisson be kihívni minket a második félidőre, amikor a menedzser még azt taglalja, hogyan rúgjuk le az ellenfél legjobb emberét, vagy ne engedje felszolgálni a teát, amikor két játékos éppen egymást próbálja kinyírni. De ez meg fog változni. A Manchester City már elindította az Öltöző-folyosó Klubot az Etihad stadionban. Természetes fejlődés ez, a médiaszervezetek egyre inkább srófolják fel a televíziós közvetítési díjakat, és a pénzükért egyre közelebb akarnak férközni a játékosokhoz.

Én megértem ezt. Szurkolóként a legnagyobb álmom az, hogy egyszer bejuthass a csapatod öltözőjébe. Még a legjobban megtervezett, feljutás vagy trófeanyerés utáni pályára belógás során sem juthatsz el az öltözőig. Pedig vannak különleges öltözők. Egyszer az Old Traffordon játszottam egy UNICEF jótékonyági meccsen. Az én csapatomban volt az 1999-es triplázó United fele, és Sir Alex Ferguson volt az edző. Az egyik oldalamon ott ült Ryan Giggs, a Neville fivérek, Paul Scholes és David Beckham. Ahogy Sir Alex elmondta a meccs előtti beszédét, szándékosan úgy fordultam, hogy csak a Unitedeseket lássam, és egy pillanatra elképzeltem, hogy ott vagyok velük 1999-ben, talán az Arsenal elleni FA-kupa-elődöntő hosszabbítása előtt, talán a Bayern München elleni BL-döntő előtt a Camp Nouban.

Nem kedvelem a Unitedet, soha nem is kedveltem. De az, amit csapatként elérték, mindenképpen tiszteletre méltó. Szóval csak üldögéltem ott, és arra gondoltam, hogy ez egyszerre furcsa és örületesen gyönyörű, hiszen ők minden meccs előtt ezt élhették át. És én is átélhettem, pedig csak nagyon kevesen fogják még.

BABONÁK

Egyszer hallottam, hogy a többszörös Grand Slam-győztes Serena Williamsnek, minden idők egyik legjobb teniszezőjének, a higgadt tehetségnek, aki a legnagyobb nyomás alatt sem roppan össze, van egy furcsa hóbortja: a tornák alatt nem cseréli le a zokniját.

Két hét, hét meccs, szóval sokat ki kell állnia szegény zokniknak. Nehezen hihető, ami valami furcsa perverziótól vezérelve csak még inkább hihetővé teszi ezt az emberek számára. A babonáknak amúgy sincsen semmi értelme, akkor meg miért ne lehetne akár igaz is?

Jöjjön az én történetem. Régóta kering már ez a sztori, ami lassan mémmé válik, és készítettek már belőle pólótól kezdve transzparensig sok mindent, és folyamatosan felbukkan a közösségi médiában. A dolog címe az lehetne, hogy Crouchie Befalja a Nachosát.

Így szól. A moziban vagyok, és nagy sor áll a kajás bódénál. Erre én előrefurakodok, ránézek a kasszásra, és csak ennyit mondok:

– Nachos. – Nem mondom, hogy kérem, nem kérek elnézést a sorban állóktól, semmi. Van egy olyan verzió, amikor ki sem fizetem a kaját, de ez most mindegy. Amikor aztán megkapom a nachosokat, a sorban állók felé fordulok, és egymás után nyomon be őket a

számba, és kifejezéstelen arccal csámcsogok. Egyszer csak odakiált valaki a sorból:

– Mégis mit művelsz, Crouchie?

Én meg ekkor elmondom a szállóigévé vált mondatomat:

– Crouchie befalja a nachosát.

Na mármost, én nem vetem meg a nachót. Ha ne adj isten moziba megyek, még az is előfordul, hogy veszek egy dobozzal. De hogy toladokjak? Soha. Hogy a sort elállva egyem meg? Nem. A mozis kaja lényege egyébként is az, hogy az ember a film közben egye meg, nem? Ki a franc eszik meg egy egész doboz nachót az előtérben? És akkor még nem is beszélünk a legnagyobb hülyeségről. Hogy harmadik személyben beszélek magamról. Hagyjuk már!

Sajnos azonban láthatóan hiába magyarázkodom. Folyamatosan kapom a fotókat, amin az emberek *Crouchie befalja a nachosát* pólóban pózolnak. A stadionokban molinókat feszítettek ki. Egy hét sem telik el úgy, hogy valaki ne tweetelne nekem egy olyan fotót, amint jelentőségteljes mosollyal falja a nachosát.

Talán ugyanez a helyzet Serenával is. Minden meccsen ugyanazt a márkájú zoknit viseli, és néha salakporos vagy fűfoltos lesz. Az okosok meg rögtön küldik körbe a képeket, hogy Serena azóta nem mosta ki a zokniját, hogy tíz napja simán kiverte a világranglista 112. helyezettjét.

Ha a focisták babonáiról van szó, akkor azokkal kell kezdenem, amiknek magam is szemtanúja voltam. Vagyis hát, Shaun Derry esetében fül- és orrtanúja.

Derry minden egyes meccs előtt lelkiismeretesen hányt egyet. Ha a meccs nem hozta eléggé izgalomba a gyomrát, akkor képes volt ledugni a torkán az ujját, hogy maga intézze el a dolgot.

Talán nem lövöm le a poént azzal, ha azt mondom, ez eléggé odavágott az öltözői hangulatnak a Portsmouthnál. Graham Rix vagy Harry Redknapp éppen lelkesen szavalja a motiváló beszédét,

egyre nő a feszültség, mindenki néma csendben ül, erre a végé felől azt halljuk, hogy „BLÖÁÁÁÁ...”.

Egy idő után szinte már vártuk a dolgot.

– Hol van Dezza?

És akkor hirtelen olyan hang tört fel a végéből, mintha egy duplakipufogós motort túráztattak volna odabent. Én abszolút nyitott személyiség vagyok, mindenki csinálja azt, ami jólesik neki, de ha nekem kellene hánynom egy meccs előtt, hát olyan gyenge lennék utána, mint egy kismacska. Vannak azért diszkrét hányók, akik elnézést kérnek, és elvonulnak egy csendes sarokba. Na, Shaun Der-ry nem ilyen volt.

Harry Redknapp babonája a nyakkendőkről szólt. Ha nyertünk, a következő alkalommal is ugyanazt a nyakkendőt kötötte fel. Ha kaptunk, akkor nyakkendőt cserélt, és egy korábban más szerencsétlennek bélyegzett nyakkendő új esélyt kapott a bizonyításra. A kitartása mindenképpen dicséretes.

Volt egy időszak a Southamptonnál, amikor egy különösen ronda nyakkendőt hordott: vörös kutyák voltak rajta, sötét háttér előtt. Ekkoriban volt pár jó eredményünk, úgyhogy a nyakkendő maradt, és azt hiszem, ebben az időszakban vertük meg a Liverpoolt otthon és a Middlesbrough-t idegenben. Vajon a nyakkendő érdeme volt? Akárhogy is, egyszer az egyik csapattársam Harryre nézett, azt mondta neki, hogy szörnyű ez a nyakkendő. Harry arca elvörösödött a méregtől, és azt felelte, hogy az unokájától kapta. Úgyhogy ha a csapatnak szerencsét is hozott, a szóban forgó játékosnak nem, mert egy hétig nem nagyon kerülhetett Harry szeme elé.

A nyakkendő ereje is véges volt azonban, mert a szezon végén kiestünk. Korábbi sikerei sem betonozták be a helyét Harry ruhatarában, mert ahogy elkezdtünk veszíteni, többé nem hordta. Talán a későbbi csapatainál még elővette párszor. Harrynek minden bizonnal több csapata volt már, mint nyakkendője. Jogos, hogy spórol velük.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Korábban már említettem, hogy a babonáknak nincs semmi értelmük. Az angol válogatott meccsei előtt például John Terry egyszerűen nem volt hajlandó lábbal hozzáérni egy labdához az öltözőben. Akárhányszor felé közelített egy labda, teljesen kiakadt. Ha felé gurult egy, akkor felkapta a lábát, mint egy vénasszony, amikor egeret lát. Gondolkozzunk el egy kicsit azon, hogy ez mekkora hülyeség. Futballista volt. Egész karrierjét, egész életét a lába és a labda közötti kapcsolat határozta meg. Néha szándékosan felé gurítottunk egy labdát, hogy lássuk, mit csinál.

Nekem is megvannak a saját babonáim. Régebben sokkal bolondabb voltam, mint most, de vissza kellett fognom magam. Már egyre hülyébbnek éreztem magam. A végére már olyan sok babonám volt, hogy nem tudtam számon tartani, mi után mi következik. De még most is elég sok babonám van. Mindig hosszú ujjú mezben játszom (ha meleg van, vagy egy nyári tornán játszunk, akkor feltűröm az ujját). A meccs előtti kézfogások után olyan magasra ugrok, ameddig csak tudok, belefejelek a levegőbe, futok egy rövid sprintet, majd lehajolok, és megkötöm a jobb cipőfűzőmet. Ugyanekkor az apám is végigcsinálja a saját rituáléját. Ugyanabban a kávézóban kávézik meg, és ugyanazt eszi ebédre. Legalábbis addig, amíg működik a dolog. Ha kikapunk, vagy kihagyok egy helyzetet, akkor mindig magát hibáztatja. Mindig anyámtól hallom vissza.

– Ne haragudj, Peter, apád azt mondta, félidőben a rossz hamburgeres bódéhoz ment.

Ha azonban mélységében vizsgáljuk meg ezeket a babonákat, néha még értelmet is találunk bennük. A cipőfűzős dolog nálam onnan indult, hogy egyszer arra gondoltam, mi van, ha egyszer egy lövésnél lerepül a cipőm? Úgyhogy újrakötöttem, és utána jól játszottam, és gólokat lőttem, és hirtelen túl kockázatosnak tűnt felhagyni ezzel a szokással. A futballisták a szokásaik rabjai. Ha hatszáz meccset játszottál, az elmúlt tíz évet a Premier League-ben töltötöd és vébéken löttél gólokat, akkor miért tennéd mindezt kockára?